

komster, som de ellers ikke vilde have faaet, er rigtigt at sige, at dem, der paa den Maade uden egen Skyld og Fortjeneste er tilført større eller mindre Formuer eller Indkomster, bør der paalægges en ekstra Afgift, en Fortrinsafgift til hel eller delvis Dækning af de Udgifter, der have været forbundne med Jernbaneanlæget. Jeg tror, at det vil være godt, at man gør sig klart, at det er kun dette ganske simple, der er Tale om. Hvis man indlader sig alt for meget paa de øvrige, meget interessante, men ret teoretiske Spørgsmaal, der kunne sættes i Forbindelse med Spørgsmaalet om det mere eller mindre berettigede i, at Samfundet ikke skal overlade private de Værdier, som det har skabt, eller, som det ærede Medlem fra Svendborg (W. Neergaard) udtrykte det: om Staten har en moralsk Ret til de Værdier, der ere skabte af Samfundet, kan man let ende i noget, der kan være ret interessant, rent teoretisk, men har for lidt at bestille med det praktiske. Jo mere praktisk man tager paa det, des bedre, og jeg mener, det er praktisk at tage det paa den Maade, at vi sige, at man med Rette kan forlange, at de enkelte Mænd, der i Kraft af Jernbaneanlæget komme i Besiddelse af en Formue eller Indkomst, de ellers ikke vilde have faaet, skulle svare en Fortrinskat, en Fortrinsafgift til hel eller delvis Dækning af Anlæget. Det er noget, hvis Rigtighed ingen kan bestride. Naar man vil fastholde dette, tror jeg, at man vil komme ud over de mange Vanskeligheder, der i øvrigt ere forbundne navnlig med Udfindelsen af den Værdistigning eller Prisstigning — for mig maa man kalde det, hvad man vil —, der er foregaaet. Men vel at mærke maa man ogsaa gøre sig klart, at man kommer aldrig ud over Vanskelighederne, saa længe man kun holder sig til det rent teoretiske at diskutere Sagen. Man kommer kun ud over dem ved at vove Forsøget og gennem Erfaringerne lære, hvilke Mangler der maaske viser sig at være ved det, der nu maatte opnaas Enighed om. Det er i Virkeligheden først gennem Praksis, det kan vise sig, om det er muligt paa den af Flertallet i Kommissionen foreslaaede Maade at udfinde den Prisstigning, der er en Følge af Jernbanelæget. Jeg skal i saa Henseende tillade mig at henvise til, hvad der i den Forslaget vedhæftede Kommissionsbetænkning er oplyst angaaende Fastsættelsen af de Værdier, der menes at være fremkomne ved Horsens—Tørring Jern-

banen. Skønt det er nogle Aar siden, den Bane blev færdig, synes det ikke at have voldet større Vanskeligheder for Vurderingsraadet at fastsætte den fremkomne Værdistigning ved Stationerne paa Banen. Men naar det har kunnet lade sig gøre, saavidt jeg har kunnet forstaa uden større Vanskeligheder, at udfinde denne Værdistigning, skulde det ikke kunne være vanskeligere, naar man tager fat paa Vurderingen samtidig med eller endogsaa før Jernbaneanlæget kommer til Udførelse.

Under Hensyn til Ønskeligheden af at komme til Ende med Forhandlingerne uden Aftenmøde skal jeg tillade mig at forbigaa en Del af de af de ærede Medlemmer gjorte Bemærkninger vedrørende Enkelthederne. Naar det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Christian Rasmussen) fandt, at de halvanden Procent, hvortil Jernbaneskylden er ansat, var for lidt, og at man burde være gaaet op til 2, eventuelt helt op til 4 pCt., skal jeg gerne indrømme, at det er et af de Spørgsmaal, der kan diskuteres, men jeg tror, vi hurtig kunde blive enige om, at 4 pCt. ikke vilde være passende. Det maa jo huskes, at der foruden Jernbaneskylden ogsaa skal svares Ejendomsskyld, saaledes at vedkommende vilde komme til at svare mere end den forøgede Værdi, hvis man baade tog en Jernbaneskyld paa 4 pCt. og desuden den almindelige Ejendomsskyld til Stat og Kommune. Saa synes jeg, at halvanden Procent er en ret passende Afgift. Det kan der selvfølgelig altid diskuteres om. Men man kan ikke paastaa, at det mest retfærdige var, som det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) sagde, at sætte 4 pCt. Det er en Værdi, som den paagældende selv med en noksaa retfærdig Vurdering aldrig er kommen i Besiddelse af, og som man derfor heller ikke med Rette kan afkræve ham.

Naar det ærede Medlem for Københavns 6te Valgkreds (Hammerich) i øvrigt er enig i, at man bør gaa til en saadan Beskatning, om end lagt paa en anden Maade, men finder, at der er noget farligt i, at man her indlader sig paa at beskattes en Chance for Formue og Indkomst, som den paagældende ganske vist kan have, men som han muligvis senere ikke faar, saa skal det indrømmes, og det ærede Medlem erkendte det selv, at man allerede var inde paa dette efter den gældende Ejendomsskyld. Jeg tænker i denne Forbindelse særlig paa det ene af de Eksempler, som det ærede Medlem nævnte. Her var det ærede Medlem selv klar over, at